

KÉZFOGÁSOK

STEVAN RAIČKOVIĆ

SÜTKÉREZŐ ÖREGEK

*Két-három pad picurka téren.
Itt mintha még a zaj se verne.
A környékről, déli napsütésben,
Ismerős öregek jönnek erre.*

*Ülnek csak az avitt kabátban
(Minek újabb — már el se kopna),
Napba néznek vagy morcra váltan
Néznak a megálló villamosra.*

*Hallgatnak. S midőn az újra zúgva
Nekivág a sínpár távolának,
Nem hallják sem ők, sem az utca,
Mit is mond egyik a másikának.*

*Ketten fogóznak ott a padban,
Mintha az élet volna abban ...
Vagy mint akik halottaikból
Sütközni jöttek épp a sírból.*

*Bármelyikük csöppnyit hogyha késik,
Seppegve kérdik: ejnye, hol van?
S hogyha megjött, csaknem becézik,
Helyét kínálják ott a sorban.*

*Így leng fölöttük március kékje.
Csak az a zord tél vissza ne térne.
A fénylő síneken, mint a fáklya,
Fel-fellobban a napnak a lángja ...*

JEGYZET PASZTERNÁKRÓL ÉS A TÉLRŐL

*Így látom: ír annál a nagy-nagy asztalnál (a képen)
S talán méhdöngést vagy esőcsepergést hallgat éppen.*

*Tán hogy tinta helyett a tolla mézzel csorogjon,
Vagy támadjon eső, s mosson mindent, amit csak por von.*

*Hall s érez: mint kit a holnap sejtelve jár át,
Érzi, amint a jövődő megérinti vállát.*

*A függönyön nyers meggyfaillat száll be titkon,
S moccantja kezét, hogy egy vesseron igazítson ...*

*Peregyelkino hó alatt. Ez nem is hó talán —
Meg nem írt, szűz papír Oroszország nagy asztalán.*

LOCSOLÓK

*Alszik a város. Költők és szerelmesek
Virrasztanak csupán, meg korhely, s nagybeteg ....
Egyszer csak (eddig lapultak rejtekükben)
Tömlős nagy hüllők nyüzsgönek mindenünnen.*

*Mint karjukba csimpaszkodó szeretőket,
Vonszolják e kígyókat néma emberek
(A könnyű fejet ők tartják, az erősek;
A súlyos tömlő a gyöngék közt hentereg).*

*Sejtem, hogy mire vágyakoznak a gyöngék:
Megkaparintják majd a könnyű rézfejet,
S a gumikígyó sistergő vízözönjét
Ők uralják egyszer — a vonsolás helyett..*

*De mire vágyhatnak ők, az erősek,
Mi hajtja őket, míg csoszognak szótlanul,
S kígyóik sziszegése egyre erősebb.
A város szakadékmélyén, ott, alul ...*

Fehér Ferenc fordításai